

τοὺς ἄλλους καὶ μήπως εἰς τὰς συναλλαγὰς τῆς ἀνθρωπότητος ὀ-
λης, καθ' ὅλην τὴν πάροδον τῶν χιλιετηρίδων, ἡ κωμωδία αὐτῆ
τῶν ὄντων ὑπῆρξεν ἄλλο παρὰ ἢ ἐξαπάτησις τῶν μὲν καὶ τῶν
ἄλλων ἢ προσποιήσις.

Καὶ διὰ μίαν στιγμὴν μάλιστα ἐλυπήθην πολὺ τὸν θάνατον τοῦ
φίλου μου Αὐτὸς ἐπὶ τέλους, ἐπιδέξιος ὑποκριτῆς εἰς τὴν σκηνὴν
τῆς ζωῆς, ἦτο ἐπαινετὸς διότι ἐδύνατο νὰ νικᾷ καὶ νὰ βαίνει ἐμ-
πρὸς καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ περισσότερα εἰς τὸν βραχὺν αὐτὸν περί-
πατον τοῦ βίου. Μήπως ἦτο ἀξία λύπης ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἡ ἀσθενής,
ἡ εἰσελθοῦσα χωρὶς ὄπλα εἰς τὴν ζωὴν, μὲ τὸ δηλητήριον τῆς ἐμ-
πιστοσύνης καὶ τὴν ἀσθενεῖαν τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀθωότητος ;
Δὲν ἦτο τάχα ἀξία τῆς τύχης της, δὲν ἦτο ἐκ τῶν πλασμάτων
ἐκείνων τῶν ἀσθενῶν, τὰ ὁποῖα ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον μόνον διὰ
νὰ χρησιμεύουν ὡς τροφή τῶν ἰσχυρῶν, ὡς μέσα μόνον εἰς τὴν
ἀνάπτυξιν τῶν ἄλλων, τῶν εὐνοουμένων ὑπὸ τῆς φύσεως...

Καὶ ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὰς ἰδίας μου σκέψεις ἐξῆλθα τοῦ δω-
ματίου.

Ψυχορραγῶν ὁ φίλος μου μὲ εἶδε διερχόμενον καὶ μοῦ ἔκαμε
ἀναμνηστικὸν κίνημα διὰ τῆς κεφαλῆς. Ἦθελε μίαν τελευταίαν
ὑπόσχεσιν. Τοῦ κατένευσα καὶ ἐξῆλθον ὡς ἀποπνιγόμενος.

Καὶ εἶδα μὲ μεγάλην μου ἐκπλήξιν ὅτι ὁ ἥλιος ἔλαμπε καὶ ὅτι
ὁ οὐρανὸς διέχυνε στιλπνότητα καὶ γαλήνην ἐπὶ φύσεως ἑορτα-
ζούσης.

¹ Ἀθήνας, Σεπτέμβριος τοῦ 1895.

N. Δ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΣ

Ἱατρικὸν συμβούλιον

— Καὶ πῶς τὸν ἄφησαν καὶ ἴπεθανε, ἀφοῦ τοῦκαμαν ἱατρικὸν
συμβούλιον ἀπὸ τρεῖς γκατρούς ;

— Μὰ ἴσα-ἴσα, γι' αὐτό· τί νὰ σοῦ κάμη ἓνας ἐναντίον τριῶν ;